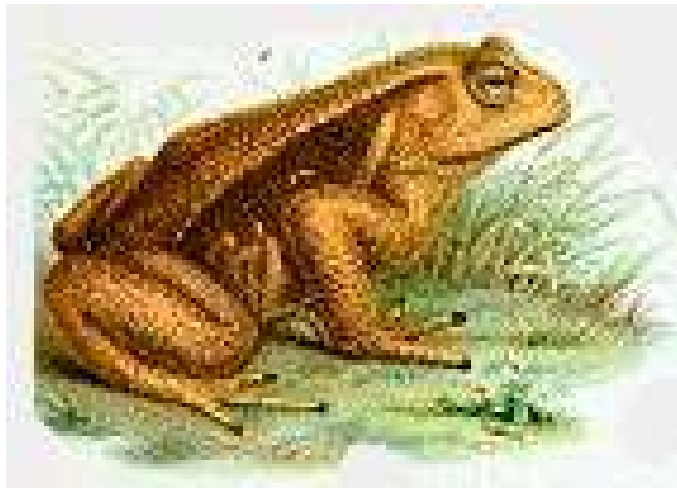

ההרפתקה של קואק

חייתה פעם צפרדע בשם קואק. היא גרה תחת עץ אלון גדול שעמד ביער בקצה בריכת מים קטנה, באמצע החורשה. החורשה הייתה מלאת חיים. שכניה היו מריו הסנאי, פיליפ השלשול וקליפר הארנב, מינה הגירית ועוד חיות רבות. כולם חיו בחורשה בנחת וללא דאגות.

קואק נחשבה בין החיות אחרות כמישהו מוזר ויצא דופן. היא האמינה, למשל, שבני האדם שנכנסים ליער לא מתכוונים להזיק לחיות. וזה בניגוד לחיות האחרות שמהר הסתתרו כשרק ראו בן אדם מרחוק. קואק לא יכלה להבין זאת. עוד אף פעם איש לא פגע בה. השכנים טענו כי זה רק בגלל

הצבע הירוק-חום של עורה. בגלל זה קשה להבחין בה על אדמת החורשה. לולא הצבע הזה הייתה כבר קואק מזמן עוברת אירועים קשים. קואק חשבה שאלה דברי שטות וזה

היה מוביל לויכוחים שבהם היא תמיד עמדה על דעתה. יום אחד היא דילגה בהנאה דרך החורשה. העצים רחשו קלות ברוח, השמש זרחה והיה נעים וחם. היא

הילדה התקרבה. בעיניה של קואק היא נעשתה כל פעם גדולה יותר. קואק ראתה בני אדם רק מרחוק ולא חשבה בכלל שהם גדולים כל כך. הילדה קפצה מרגל לרגל. בלי שקואק הרגישה רגל אחת דרכה כבר סנטימטרים אחדים על ידה והרעידה את האדמה. רעד וצמרמורת עברו על קואק. היא בלעה רוק. החיות האחרות עצרו את נשימתן. רגל שניה של הילדה הרעידה שוב את האדמה. ואז השתררה דממה. קואק הסתובבה וראתה מולה זוג עיניים ענקיות. "מי זה?" נשמע קול רועם "כמעט ודרכתי עליך!" הילדה לקחה אותה בזהירות ביד והרימה אותה אל מול פניה. כל כך גבוה קואק עוד מעולם לא הייתה. המהירות שבה נעה באוויר גרמה לה סחרחורת.

נהנתה מחיי צפרדע, בירכה כאן ושם את שכניה ומדי פעם נעצרה לרכל קצת. היא הייתה במצב רוח טוב כשראתה פתאום ילדה, שגם היא דילגה בין העצים. קואק נעצרה, עמדה בשקט, שקלה, צפתה בילדה והגיעה למסקנה שהיום הוא היום הגדול שלה. עכשיו היא תוכל לשים קץ פעם ולתמיד לכל הויכוחים. היא הודיעה מהר "ראו כולם. אראה לכם איך מתנהגים עם בני אדם!"

אומנם כל הידידים והשכנים ישבו כבר מזמן במקומות הסתר, אבל כולם שמעו את הכרזתה.

זוגות עיניים רבים צפו בה. הגיעה השעה החשובה בחייה של קואק. היא קפצה באומץ על השביל שעבר בחורשה, בראש מורם נעמדה במרכז וחיכתה.

הילדה הביטה לה ישר בעיניה. "אולי
זה הנסיך המכושף?"
קואק חדלה לנשום. הקול רעם
באוזניה. "אז אני חייבת לתת לך

נשיקה" אמרה הילדה, הרימה אותה
גבוה יותר ובזהירות נגעה בשפתיה
בגבה של קואק. רגע אחת הביטה
הילדה עליה בעיניה הגדולות ואז
קראה "מה? את לא נסיך? כך יפה
לרמות אותי? בעד זה נכניס אותך

למרק!" היא תפסה את קואק בחוזקה
באגרוף והתחילה לרוץ אתה
מהחורשה.

קואק לא הבינה מה קורה לה. הכל
התרחש כל כך מהר. למה הילדה
מכאיבה לה? היא הרי לא עשתה לה
כל רע. לאן היא רצה אתה? היא הרי
לא רוצה לעזוב את החורשה. כאן היא
בבית, זה הילדה צריכה הרי לדעת!
קואק התחילה להתגונן, לפרפר
ברגליה ולפרכס, אך דבר לא עזר.
האגרוף של הילדה רק התהדק יותר.
לקואק חסרה נשמה.

קואק נסחפה מהחורשה אל בני
האדם עם הבתים שלהם עשויים אבן
וזכוכית. הילדה נעמדה מול הבית
שלה, דחפה את הדלת ורצה למטבח.
שם שמה סיר מים על הכיריים. את
קואק החזיקה עדיין חזק ביד אחת

לפרכס ולפרפר ברגליה כמה שרק
יכלה.
הילדה לא ציפתה להתנגדות כזו.
היא עזבה את הצפרדע וראתה עוד
איך זו נעלמת בתוך אדי המים.

אך קואק לא נפלה לסיר. היא
התנערה כל כך חזק שנחתה על יד
הסיר. לא לקח לה זמן להבין שהיא
חופשית, ובדילוג אחד גדול ברחה
משם, מהר כפי שעוד מעולם לא
דילגה.

למרות שזו כבר מזמן הפסיקה לנסות
להשתחרר. משהו מוזר כזה קרה
לקואק בפעם הראשונה. היא כמעט
והתחילה לצחוק. רגילה ליער ראתה
את עצמה פתום בתוך בית בו עמדו רק
עצמים חסרי כל חיים.
הילדה כבר לא חשבה עליה אלא
החזיקה אותה חזק ביד. אחרי זמן מה
קואק ראתה ערפל האדים שהתרומם
מעל הכלי העגול המוזר. ופתאום
הילדה תפסה את קואק ברגל אחת
והחזיקה מעל הסיר שבו רתחו המים.
קואק הרגישה איך האדים מחממים
אותה ומכאיבים לה. היא נשמה עמוק.
הבינה שעכשיו בא הרגע המכריע.
היא לא הבינה למה הילדה מתנהגת
בגסות כזו כלפיה, אך עכשיו כבר לא
היה לא כלל אכפת. היא התחילה שוב

הילדה לא הרגישה שקואק לא נפלה
לסיר. לכן גם לא שמה לב שקואק
ברחה מהבית וקפצה מהר, מהר חזרה
לחורשה.

ידידיה חשבו שכבר לא יראו את
קואק לעולם. לכן גם גדולה הייתה
השמחה כשהיא הופיעה שוב על חוף
הבריכה שבחורשה, מותשת להחריד,
אבל מרוצה להיות שוב בבית.
ומאז נושא של בני-אדם לא הועלה
יותר בשיחות של בעלי החיים
בחורשה.